



VOETBAL “Een echte AMVJ-er is ten leste uitgespeeld”

Afgelopen vrijdag, 31 juli 2026 hebben wij, op verzoek van zijn familie, “het afscheid gevierd” van Theo Hooghiemstra, die kort daarvoor op 88-jarige leeftijd overleed.

Een begaafd voetballer en bijzonder mens, die vele jaren zijn AMVJ tot op het laatst trouw is gebleven.

Een bomvolle Amstelkerk in Ouderkerk en een zee aan bloemen symboliseerden dat Theo een uniek mens onder de mensen en een fijne vriend onder vrienden was.

Ondergetekende, die decennia lang met hem samen in één team heeft gespeeld kreeg gelegenheid om iets over mijn belevenissen met Theo te delen.

Dat heb ik gedaan in de vorm van een versje dat hopelijk ook voor degenen die Theo niet gekend hebben een beetje inzichtelijk maakt hoe twee totaal verschillende mensen, die op het veld af en toe best een beetje mot hadden vrienden voor het leven bleven binnen zo’n mooie bordeauxrode club als AMVJ voetbal.

Een foto van ons team toen we nog redelijk fris en fruitig waren voeg ik bij.

Dirk

Ooit in 1988 maakte ik een versje toen hij de vijftig jaar passeerde
Over een balvaardig AMVJ-er, een driftige getructe pingelmans
De Pijl die menige defensie tot grote puinhoop de-klasseerde
Want hem de bal afpakken? No way, geen schijn van kans!

Ik schreef dat versje als een parodie op het beroemde gedicht van Marsman over brede rivieren die traag door oneindig laagland gaan:

“Denkend aan Theo zie ik aalvlugge beentjes slim langs krijtwitte lijnen gaan
en rijen onneembaar stoere defensieven als dwaze jokers tegen de vlakke slaan
En in het groengrazige strijdperk verspreid de tegenpartij volledig opgebrand
vloekend en tierend in radeloos bestaan want zonder een enkel verband’
En ook al werden zijn driftige dribbels langzaam in hijgende adem gesmoord
Werden zijn kunsten, zijn Lach en gemopper nog lang op de velden gevreesd en
gehoord”.

Dat was toen wij als maatjes in het eerste elftal van onze club kwamen te
spelen,

Hij linksbuiten en ik als linker back met ook een aardig grote bek
Maar Theo kon er ook wat van: en liep soms ontevreden te krakelen :
“Nog geen goeie bal gehad; als die niet snel komt, dan word ik supergek”

Later is dit suf geblaas als even dwaze gimmick tussen ons blijven bestaan
Want zodra de een de ander zag, was dat snel de toon waarop wij
converseerden:

“hé Landsaat hou nou eens je snuit, jouw ballen kwamen zelden speelklaar aan
waarop mijn reactie: ja maar jij was te beroerd om eventjes je kont te keren”

Zo kan ik nog wel even doorgaan over zijn unieke speelse levenstrant
Over die ene keer bij OSDO, toen het team gespannen als een veer
vlak voor een wedstrijd van belang, zat te zweten als een natte krant,
bracht Theo rommelend met blik en bezem supersnel mentaal de ommekeer

Ach ja, rustig was het nooit rond Theo altijd stond hij wel garant voor pure gein
Want van een goeie grap of grol was ook de goede Pijl bepaald niet vies
Zoals vroeger het pikken van het tasje van mijn moeder bij het AMVJ
klaverjasfestijn

En speelde hij bij kaarten maar al te vaak de kwaai pier, die moeite had met
zijn verlies.

Toen hij vijfentachtig werd, zo'n vijfendertig jaar na dato
Was dat driftige, dat speelse bij lange na nog niet verdwenen
Wel wat strammer, zelfs voor "tough and tricky" Theo was dat zo,
Golfde hij de balletjes nog graag zijn tegenstanders door de beide benen.

En zag je hem nog fanatiek het graveltennis attaqueren
Met oude maten en vooral met zijn bekende babbels in de weer
Iets wat hem heel gelukkig never nooit was af te leren
Een Theo zonder praatjes? ondenkbaar bij dit supergeinig heer.

Vandaag kan ik er echter niet omheen, afscheid te moeten nemen van de Pijl
lieve vriend met rappe mond en heel klein hartje komt nu nooit meer

De club verliest opnieuw een coryfee als voetballer en mens met een unieke
buitenspelen
eigen stijl

Kijkt hij nu van boven stil genietend hoe twee nieuwe Pijlen opa's
voetbalkunsten delen.